

sind ep olle ennam ollemaš Ma peäl; árge
kogguge enneštele warrandust Ma peäl, ei
enneštele egga omma laštele, agga kogguge
enneštele warrandust taewaš. Beretage
keik omma murret omma taewašse Jēsa
peäle, sest Ta murretses teie eest, ja annas
teile keik, miš teile ja teie laštele tarwiš.
Agga kui teie ka iše tahhate nende ette
murretseda, siis andke waēštele; sest „kes
kehrwa peäle armo heidab, se laenab Jeho-
wale, ja se tašsub temma kätte, miš ta head
teinud.“ Ja ehk kúl Jēsand, nenda kui jo
ütlesin, mittoford pitka peäle laenab, siiski
on Temma tru kättetašsija, ja peab head
meleš. Rágitakse úhhest waggast mehhest,
et ta ka úššford úhhe kehware kahhe rubla
wáart rahha on annud. Párrast on ta iše
rahhasť kord ilma olnud, kui tarwiš, ja
ep olle teádnud, kust wdtta. Ta siis on om-
ma kambrikesse láinud, ja omma pólweli
mahha langenud, ja lapselikult úttelnud:

Armas Jummal! laenasin Sulle korra ka
kahhe rubla wáart rahha, agga ep olle Sa
mulle sedda weel mitte káttemakšnud, ja
núüd Sa tead, et mul seford sedda tarwiš
— ja sai agga úttelnud, kohhe siis todi tem-
male rahha, ja seált, kust ta ep olleš kog-
gone móttnud, egga ootnud. Ka kunnin-
gaš Lawet ütles 37 laulus: „Ma ollen
noor olnud, ollen ka wannakš sanud, agga
ma polle mitte náinud, et se, kes díge, on
mahhajaetud, ja et temma suggu on leiba
otfinud. Agga páwa on ta armolinne, ja
laenab wáha, ja ta suggu on únništud.“
Agga sedda on kúl kuulda olnud, et on suurt
warra kókkopandud, ja on laštele sedda
jáetud; agga et nemmad siiski keigest ilma
on jáanud, ja ep olle olnud, mišga mulda
neid panna. Teáda se wist iggamehhel, ja
mitmest ka silmaga náhtud. Ja siiski ei tah-
ha sa parreminne ommade eest murret kan-
da, egga únšamakš neid tehha? Paljo on